

**3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΖΟΥΜΠΛΙΟΥ
ΠΑΛΛΕΙΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΘΗΛΕΩΝ ΠΕΙΡΑΙΑ
Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΤΙΤΛΟΣ: «ΖΩ-ΓΡΑΦΙΖΩ»**

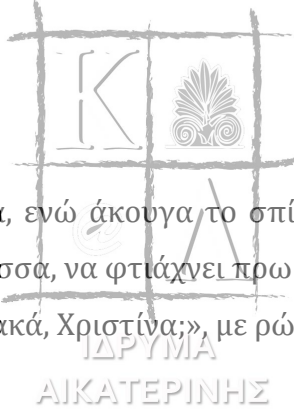
Μια ηλιαχτίδα μπήκε από το παράθυρο, διέλυσε το σκοτάδι και έπεσε στο χέρι μου. Χάζεψα για λίγο τη σκόνη που χόρευε κατά μήκος της. Θυμήθηκα παλιά που προσπαθούσα να την φυλακίσω με τα δάχτυλά μου, και τελευταία στιγμή ξεγλιστρούσε...

Από μακριά άκουγα τα αυτοκίνητα της λεωφόρου. Είχα συνηθίσει στη βοή τους, που είχε γίνει πια μόνιμη, και ξαφνιαζόμουν αν δεν την άκουγα. Ξαφνικά, ξεχώρισα το κελάηδα ενός πουλιού, κάπου από τον κήπο. Να και ένας ήχος που δεν ακούς τόσο συχνά...

Κρυφογέλασα, αφού ο σκοπός του παππού μου ήταν να χτίσει το σπίτι σε αυτό το σημείο για να βρισκόμαστε πιο κοντά στη φύση. Πού να ήξερε πως σε λίγα χρόνια θα έφτιαχναν αυτοκινητόδρομο λίγα μέτρα πιο μακριά... Και εγώ είχα γίνει πια κορίτσι της πόλης. Δεν μπορούσα να ζήσω πουθενά αλλού.

Συνέχιζα να κοιτάζω το χορό της σκόνης, ενώ ο ήλιος ανέβαινε όλο και πιο ψηλά στον ουρανό. Από το διπλανό δωμάτιο, άκουσα τη γιαγιά που άρχισε να ξυπνάει. Υπολόγισα πως ήταν ώρα να ξυπνήσω και εγώ. Πήρα μια βαθιά ανάσα και σηκώθηκα από το κρεβάτι για να πάω στο μπάνιο.

Άνοιξα τη βρύση και έριξα στο πρόσωπό μου δροσερό νερό. Σήκωσα το βλέμμα μου και παρατήρησα το είδωλό μου στον καθρέφτη. Αυτό μου ανταπέδωσε το βλέμμα με ένα ζευγάρι γαλανά μάτια. Όλα τα κορίτσια ζήλευαν τα μάτια μου, αλλά εγώ τα μισούσα, όπως και όλα τα άλλα πάνω μου. Πήρα τη βούρτσα και χτένισα τα μαλλιά μου που έκρυβαν χρυσό και κόκκινο σε κάθε τούφα. Όταν βρισκόμουν κάτω από τον ήλιο ξεχώριζαν τόσο πολύ, που όλοι με κοιτούσαν. Εξαιτίας της εμφάνισής μου, γινόμουν το επίκεντρο της προσοχής. Και αυτό ήταν απαίσιο.

Κατέβηκα στην κουζίνα, ενώ άκουγα το σπίτι που ξυπνούσε. Όταν μπήκα, είδα την αδελφή μου την Νατάσσα, να φτιάχνει πρωινό.

«Θέλεις τοστ ή δημητριακά, Χριστίνα;», με ρώτησε με την τραγουδιστή φωνή της.

«Δημητριακά», μούγκρισα σχεδόν εγώ. Η δική μου φωνή ήταν πάντα βραχνιασμένη τα πρωινά.

Κάθισα σε μια καρέκλα και κοίταξα με κενό βλέμμα τη Νατάσσα, που στροβιλιζόταν με χάρη στην κουζίνα ετοιμάζοντας το πρωινό μου.

«Δεν πας να ξυπνήσεις τη γιαγιά; Έχει περάσει η ώρα...», την άκουσα να λέει.

«Έχει ήδη ξυπνήσει. Την άκουσα όταν σηκωνόταν...»

Στο σπίτι έμενα εγώ, με τη μεγαλύτερη αδερφή μου και τη γιαγιά μας. Ο παππούς είχε πεθάνει πριν από χρόνια, και δεν τον θυμόμουν σχεδόν καθόλου. Μόνο όταν έβλεπα τις παλιές φωτογραφίες μού έρχονταν στο μυαλό κάποιες θολές αναμνήσεις. Όμως ξεγλιστρούσαν από τη μνήμη μου, λες και προσπαθούσα να συγκρατήσω νερό ανάμεσα στα χέρια...

Το ίδιο δεν συνέβαινε με την μαμά και τον μπαμπά. Τους θυμόμουν πολύ καλά, αν και είχαν περάσει τρία χρόνια από τότε που τους είδα τελευταία φορά, και μάλιστα σε αυτό το δωμάτιο...

Όλα ήταν φυσιολογικά. Αυτοί θα πήγαιναν στη διπλανή πόλη για ψώνια. Θυμάμαι που ήθελα να πάω και εγώ μαζί, αλλά η μαμά επέμενε πως θα ήταν πολύ κουραστικά για εμένα. Η αγγελική της φωνή είχε μείνει χαραγμένη στη μνήμη μου.

«Θα γυρίσουμε σύντομα Χριστινάκι», είχε πει πριν μου δώσει ένα δροσερό φιλί στο μάγουλο.

«Θα με βοηθήσεις με τη σκίαση μετά; Δεν μπορώ να την πετύχω...»

Όταν ήμουν μικρή, η μαμά μου μάθαινε να ζωγραφίζω. Τα μαθήματα ζωγραφικής έδιναν φως στη ζωή μου, και η μαμά ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη με αυτά.

«Ναι, θα σε βοηθήσω. Θα δεις δεν είναι καθόλου δύσκολο να κάνεις σκίαση. Και μετά οι ζωγραφίες σου θα είναι πιο αληθινές ».

Αυτό μου αρκούσε. Φίλησα τη μαμά, και στη συνέχεια πήγα να χαιρετήσω τον μπαμπά.

«Θα γυρίσουμε σύντομα, Χριστινάκι...», μου είχε πει ο μπαμπάς. Την δική του φωνή δεν την θυμόμουν τόσο καλά, αλλά ήξερα ότι ήταν βαθιά και γοητευτική. Σαν τη φωνή που έχουν οι παρουσιαστές ραδιοφωνικών εκπομπών. Και πράγματι, αυτή ήταν η δουλειά του μπαμπά.

Μετά, αφού και η Νατάσσα χαιρέτησε τη μαμά και τον μπαμπά, αυτοί έφυγαν. Κοιταχτήκαμε με την Νατάσσα, και τρέξαμε στο παράθυρο. Κουνάγαμε τα χέρια, αποχαιρετώντας το ασημί αμάξι, μέχρι που χάθηκε στη στροφή του δρόμου.

Η Νατάσσα σηκώθηκε και με ρώτησε αν ήθελα να παίξουμε. Εγώ της είχα κουνήσει το κεφάλι αρνητικά. Ήξερα πως δεν θα έφευγα από το παράθυρο, μέχρι να δω το ασημί αμάξι να εμφανίζεται ξανά.

Το κουτάλι έπεσε με κρότο στο πάτωμα, και με ανάγκασε να ξαναγυρίσω στο παρόν. Σκούπισα μηχανικά το δάκρυ που είχε χαράξει ένα υγρό μονοπάτι στο μάγουλό μου. Δεν έπρεπε να σκέφτομαι αυτή την ιστορία. Πάντα κατέληγα με πρησμένα μάτια, και σε λίγο έπρεπε να πάω στο σχολείο, επομένως δεν θα με βοηθούσε πολύ. Πήρα ένα καθαρό κουτάλι, και άρχισα να τρώω, προσπαθώντας να πνίξω τους καημούς μου στις μπουκιές του πρωινού.

«Καλημέρα, κορίτσια!» Η γέριχη αλλά χαρούμενη φωνή της γιαγιάς απλώθηκε στην κουζίνα.

«Καλημέρα. Πώς είσαι σήμερα; Θες γάλα; Τσάι;» Η Νατάσσα ήταν πάντα πρόθυμη να βοηθήσει. Υπερβολικά πρόθυμη.

«Βρε Νατάσσα! Μεγάλωσα πια! Μπορώ να φτιάχνω μόνη μου το πρωινό μου», τη μάλωσε η γιαγιά προσποιούμενη τη θυμωμένη, αλλά στο πρόσωπό της δέσποζε ένα πλατύ χαμόγελο.

«Εσύ Χριστινάκι; Κοιμήθηκες καλά»; απευθύνθηκε σε εμένα με το ίδιο χαμόγελο.

«Ναι πολύ καλά», ήρθε η βαριεστημένη απάντηση από το μέρος μου.

Κατάπια γρήγορα το υπόλοιπο γάλα με τα δημητριακά και σηκώθηκα από το τραπέζι. Πέταξα την πρώτη δικαιολογία που μου ήρθε στο μυαλό:

«Γράφουμε διαγώνισμα την πρώτη ώρα. Θα φύγω τώρα, για να προλάβω να κάνω μια επανάληψη στο σχολείο», άκουσα τον εαυτό μου να λέει.

«Καλό μάθημα!» είπε η γιαγιά, προσπαθώντας ανεπιτυχώς να κρύψει την απογοήτευση από τη φωνή της.

«Τα λέμε μετά, Χριστίνα», μου φώναξε και η Νατάσσα πριν κλείσω την πόρτα.

Πήρα μια βαθιά ανάσα, και αισθάνθηκα αμέσως καλύτερα όταν ο αέρας μου χάιδεψε το πρόσωπο. Ήξερα ότι δεν έπρεπε να συμπεριφέρομαι τόσο σκληρά στη γιαγιά και στη Νατάσσα. Και οι δύο ήταν τόσο καλές μαζί μου...

Αλλά δεν ήταν οι μόνες που αντιμετώπιζαν αυτή τη συμπεριφορά. Πολλά άτομα στην τάξη ήθελαν να γίνουν φίλοι με την τέλεια Χριστίνα Κανελλοπούλου. Όμως, μόλις τους μιλούσα, άλλαζαν γνώμη.

Στην πραγματικότητα, όλοι μου φαίνονταν περισσότερο υποκριτές και ψεύτες, παρά καλοπροαίρετοι και αληθινοί. Έτσι, τους απαντούσα με κοφτές και καυστικές απαντήσεις, που τους άφηναν όλους άναυδους. Ήθελα απλά να είμαι μόνη μου, αλλά κανένας δεν φαινόταν πρόθυμος να το καταλάβει.

Πραγματικά, είχα συνηθίσει τη μοναξιά, και την προτιμούσα από μια ανούσια συζήτηση με ένα φλύαρο άτομο. Μερικές φορές είχα προσπαθήσει να πιάσω κουβέντα μόνο για χάρη της γιαγιάς, που δεν άντεχε να με βλέπει μόνη μου. Μα όλες οι προσπάθειες κατέληγαν πάντα στο ίδιο άδοξο τέλος.

Πάντως, όλη αυτή η ιστορία είχε και τα θετικά της. Η άκαρπη κοινωνική μου ζωή, μου εξασφάλιζε άπλετο χρόνο για τα μαθήματα. Έτσι, οι βαθμοί μου στο σχολείο ήταν πολύ καλοί, και ο τίτλος της απουσιολόγου άνηκε σε εμένα από την πρώτη τάξη.

Όλοι οι καθηγητές είχαν να λένε για την άριστη Χριστίνα Κανελλοπούλου, που ήταν πολύ καλή σε όλα. Τουλάχιστον, μπορούσα με αυτόν τον τρόπο να κάνω τη γιαγιά περήφανη. Πολλές φορές την είχαν επαινέσει για εμένα, και τη διαβεβαίωναν πως θα ήμουν η πρώτη που θα περνούσα στο Πανεπιστήμιο.

Ξαφνικά, ένα ασημένιο αμάξι πέρασε από μπροστά μου, και έκανε την καρδιά μου να σφιχτεί. «Αυτό είναι ανόητο», είπα στον εαυτό μου. «Δεν γίνεται με το παραμικρό να ταράζεσαι τόσο».

Όμως χωρίς να το θέλω, το μυαλό μου επέστρεψε σε εκείνη τη μοιραία μέρα.

Τότε που περίμενα στο παράθυρο για ώρες και ώρες, ώστε να είμαι η πρώτη που θα έβλεπα τη μαμά και τον μπαμπά να επιστρέφουν. Ο οξύς ήχος του τηλεφώνου είχε διακόψει τη σιωπή.

Η γιαγιά σήκωσε το ακουστικό, και μια αντρική φωνή άρχισε να της μιλά από την άλλη άκρη της γραμμής. Το πρόσωπό της γιαγιάς μετατράπηκε σιγά-σιγά σε μια μάσκα φρίκης και πόνου. Κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά.

Εκείνο το βράδυ το περάσαμε στην αίθουσα αναμονής του νοσοκομείου. Είχε γίνει ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα λίγο έξω από την πόλη. Υπήρχαν τέσσερις τραυματίες και δύο νεκροί.

Έτσι πέθανε η μαμά και ο μπαμπάς. Και έτσι άλλαξε η ζωή μου.

Από τότε τα μπλοκ ζωγραφικής μου εξαφανίστηκαν από το σπίτι. Δεν ήθελα πλέον να ζωγραφίζω, αν ήταν να θυμόμουν τη μαμά. Με κάθε μολυβιά στο χαρτί έβλεπτα τα μάτια της, και με κάθε πινελιά άκουγα το γέλιο της. Σαν να πίεζα την καρδιά μου και όχι το χαρτί...

Όμως εκείνη η μέρα ήταν διαφορετική από τις άλλες. Μόλις το ασημένιο αμάξι πέρασε από μπροστά μου, ένιωσα σαν να πήρε κάτι μαζί του. Ξαφνικά αισθάνθηκα πιο ανάλαφρη και αισθάνθηκα κάτι να με ελκύει από το απέναντι πεζοδρόμιο.

Απορημένη, διέσχισα το δρόμο και κατευθύνθηκα προς την απέναντι βιτρίνα. Κοίταξα το εσωτερικό της και διαπίστωσα πως ανήκε σε ένα παλαιοπωλείο. Δεν υπήρχε τίποτα συναρπαστικό εκεί. Μόνο σκονισμένα έπιπλα, ακούρντιστα όργανα και παμπάλαιοι πίνακες.

Και τότε την είδα. Στο βάθος της βιτρίνας, καθισμένη σε ένα κόκκινο πουφ με ένα περίεργο χαμόγελο στα χείλη. Φορούσε ένα μπλε φόρεμα με μαύρες και άσπρες λεπτομέρειες και ασορτί καπελάκι. Τα μαλλιά της ήταν ξανθά και μακριά, και τα μικρά καταγάλανα μάτια της σε καλωσόριζαν στο μαγαζί.

Κοιτούσα τη μικρή πορσελάνινη κούκλα μέσα από το σκονισμένο τζάμι της βιτρίνας, και αυτή μου ανταπέδιδε το βλέμμα με καλοσύνη. Για κάποιο λόγο, τα μάτια της με είχαν παγιδέψει, και δεν μπορούσα να σταματήσω να την κοιτάζω, μέχρι που ο καταστηματάρχης άρχισε να με περιεργάζεται με καχύποπτο βλέμμα, και αναγκάστηκα να φύγω.

Η μέρα στο σχολείο πέρασε γρήγορα. Χάρη σε μια ειρωνεία της τύχης, όντως γράψαμε διαγώνισμα την πρώτη ώρα. Όμως ήταν απλό και ξεκάθαρο, και μετάνιωσα για τις ώρες που είχα περάσει την προηγούμενη ώρα διαβάζοντας.

Όλη την ώρα το μυαλό μου ήταν καρφωμένο στην πορσελάνινη κούκλα. Προσπάθησε να σκεφτώ τι ήταν αυτό που με μαγνητίζε πάνω της.

Η αρμονία και η τελειότητά της... Την έβλεπα καθισμένη στο κόκκινο πουφ, με αρμονία στη μορφή, στις αναλογίες, ακόμα και στα χρώματα.

Μηχανικά γύρισα το τετράδιο μου στην τελευταία σελίδα και έριξα μια κλεφτή ματιά στην καθηγήτρια. Σίγουρα δεν θα με πρόσεχε. Εξάλλου καθόμουν στο τελευταίο θρανίο.

Πήρα ένα μολύβι από την κασετίνα, και με την ίδια μηχανικότητα στις κινήσεις μου, ακούμπησα την άκρη του στο χαρτί. Με απαλές και διστακτικές γραμμές, άρχισα να σχεδιάζω το πρόσωπο της κούκλας.

Στη συνέχεια προχώρησα προς τα κάτω, για να φτιάξω το υπόλοιπο σώμα. Δεν έδινα τόση σημασία στις λεπτομέρειες, ώστε να πετύχω τις σωστές αναλογίες ανάμεσα στα μέλη της κούκλας.

Όταν τελείωσα δεν ήμουν ικανοποιημένη με το αποτέλεσμα. Δεν είχα καταφέρει να πετύχω το σχήμα του κεφαλιού, αλλά τουλάχιστον υπήρχε συμμετρία. Προσεχτικά, έσβησα κάποιες γραμμές και στη συνέχεια τις άλλαξα, έχοντας λίγη περισσότερη αυτοπεποίθηση.

Η διπλανή μου κοίταξε περίεργα τι έκανα. Δεν με είχε ξαναδεί να ζωγραφίζω και να μην προσέχω στο μάθημα, και είχε μείνει έκπληκτη. «Θέλεις κάτι;», της είπα ειρωνικά και με κοροϊδευτική φωνή, και αυτή γύρισε ξανά μπροστά της.

Κοίταξα πάλι το σχέδιο από μακριά, και αυτή τη φορά ένα χαμόγελο ικανοποίησης διαγράφηκε στα χείλη μου, παίρνοντας τη θέση του ειρωνικού μου ύφους.

Αφού είχα περάσει το πρώτο στάδιο με τόση ευκολία, προχώρησα στο δεύτερο με ενθουσιασμό. Σειρά είχαν οι λεπτομέρειες του σχεδίου.

Εντυπωσιάστηκα που μετά από τρία χρόνια μπορούσα να ζωγραφίζω τόσο καλά. Και προς μεγάλη μου έκπληξη, δεν ένιωθα πια πόνο, αλλά συγκίνηση, καθώς το χέρι μου χόρευε στο χαρτί.

Η μορφή της κούκλας είχε απλωθεί στο μυαλό μου, και υπερκάλυπτε οτιδήποτε άλλο. Ο μοναδικός μου στόχος ήταν να την βγάλω από το κεφάλι μου. Να την αποτυπώσω στο χαρτί.

Μοιάζει με ένα δρόμο με ομίχλη, σκέφτηκα ξαφνικά. Δεν ξέρεις τι ακριβώς ακολουθεί μετά από λίγα μέτρα, αλλά ξέρεις πως πρέπει να είσαι προσεκτικός και να συνεχίσεις. Έτσι, εγώ συνέχιζα με το ίδιο πείσμα το σκίτσο της κούκλας, χωρίς να γνωρίζω γιατί το έκανα. Φυσικά, γνώριζα πως δεν ήθελα να το τελειώσω, αλλά σίγουρα υπήρχε κάτι περισσότερο πίσω από αυτό. Ήθελα να υπάρχει κάτι περισσότερο.

Κάθε λίγο έπιανα τη γόμα και έσβηνα ό,τι δεν μου άρεσε στο σχέδιο. Το μάθημα, που πριν από λίγο απασχολούσε το μυαλό μου, φάνταζε σαν μακρινή ανάμνηση. Όσο έβλεπτα την κούκλα να ολοκληρώνεται, τόσο περισσότερο θάρρος έπαιρνα. Ένωθα το μολύβι να ψιθυρίζει στο χαρτί, σαν να του έλεγε τι να κάνει, ποια μορφή να πάρει...

Απορροφημένη, δεν άκουσα το κουδούνι. Μόνο όταν η διπλανή μου με σκούντησε ελαφρά, διαπίστωσα πως τα μισά παιδιά είχαν ήδη φύγει.

«Έρχομαι και εγώ», την απάντησα χαρούμενα. «Μισό λεπτό να δω κάτι».

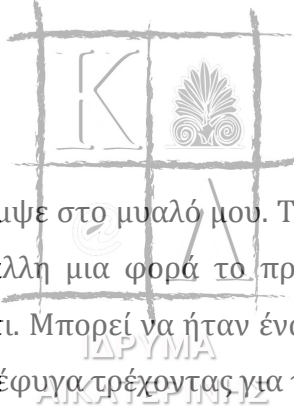
Κατά κάποιον περίεργο τρόπο, η διάθεσή μου είχε αλλάξει προς το καλύτερο. Η διπλανή μου γούρλωσε τα μάτια από την έκπληξη, και με κοίταξε περίεργη, πριν φύγει από την τάξη.

Κρυφογέλασα, και ξανακοίταξα το σχέδιό μου από μακριά. Ήταν σχεδόν τελειωμένο. Η κούκλα με κοιτούσε αυτή τη φορά μέσα από το χαρτί, αλλά η ματιά της ήταν λίγο διαφορετική. Προσπάθησα να σκεφτώ τι της έλειπε, αλλά είχα μείνει μόνη στην τάξη, και έτσι άρχισα να μαζεύω τα πράγματά μου.

Αποφάσισα να ξαναπεράσω από το μαγαζί, για να περιεργαστώ ξανά την κούκλα. Προσπαθούσα να σκεφτώ τι έλειπε από το σχέδιο, ενώ κατευθυνόμουν στη βιτρίνα. Τα πόδια μου με πήγαιναν μόνα τους εκεί, χωρίς να χρειάζεται να τα ελέγξω. Ξαφνικά, βρισκόμουν απέναντι από την κούκλα, που με περίμενε καθισμένη στο ίδιο πουφ με το γλυκό της χαμόγελο.

Αυτή τη φορά πρόσεξα πως στα πόδια της υπήρχε μια ταμπελίτσα. Πάνω έγραφε το όνομά της, «Ασημίνα», με καλλιγραφικά γράμματα, μπλε γράμματα.

Αστραπιαία η λύση έλαμψε στο μυαλό μου. Τώρα ήξερα πολύ καλά τι έλειπε από το σχέδιο. Κοίταξα για άλλη μια φορά το πρόσωπο της Ασημίνας, και μου φάνηκε ότι μου έκλεισε το μάτι. Μπορεί να ήταν ένα παιχνιδίσμα του φωτός, αλλά εγώ το εξέλαβα ως σημάδι και έφυγα τρέχοντας για το σπίτι.

Μα φυσικά, σκέφτηκα, πώς μπορούσα να σχεδιάσω την κούκλα χωρίς να ξέρω το όνομά της; Ουσιαστικά, ήταν σαν να έλειπε ο χαρακτήρας της. Στο μυαλό μου ήδη έπλαθα μια ιστορία. Γιατί αυτήν την κούκλα να τη λένε Ασημίνα; Τι είχε περάσει μέχρι τώρα; Αν ένιωθα περιέργεια και έξαψη για την κούκλα τώρα είχε προστεθεί ένα επιπλέον συναίσθημα. Είχα αρχίσει να την συμπαθώ.

Μπήκα χαμογελαστή στο δωμάτιο, αφού είχα καταφέρει να αφήσω τη γιαγιά ως στήλη άλατος στο σαλόνι με την παράξενη συμπεριφορά μου. Έβγαλα από την τσάντα μου το χαρτί, και με τη γόμα στο χέρι ήμουν έτοιμη να σβήσω τις λάθος γραμμές από το πρόσωπο της Ασημίνας.

Όμως τελευταία στιγμή σταμάτησα. Αυτές οι γραμμές δεν ήταν λάθος αφού δεν χαλούσαν το σχέδιο. Απλά η κούκλα χρειαζόταν κάτι περισσότερο για να γίνει Ασημίνα.

Για δεύτερη φορά αυτή τη μέρα, σκέφτηκα πως η ζωγραφική μοιάζει πολύ με τη ζωή. Στη ζωή, όταν κάνεις ένα λάθος, δεν πρέπει να το σβήνεις. Αν το αφήσεις να φωτίζει σαν παράδειγμα, ποτέ δεν θα το ξανακάνεις. Ενθουσιασμένη με την καινούρια μου... ζωγραφική φιλοσοφία, άρχισα να προσθέτω σκιές στο σκίτσο.

Δύο-τρεις απαλές μολυβιές, λίγο τρίψιμο με το χέρι και... έτοιμη! Μια σκιά στο μάγουλο της Ασημίνας.

«Είδες μαμά;», είπα από μέσα μου. «Κατάφερα να μάθω και σκίαση!».

Πάντως είχε δίκιο. Η Ασημίνα έμοιαζε πιο ζωντανή τώρα.

Ακούμπησα το μολύβι στο θρανίο προσεχτικά. Έκλεισα τα μάτια και έφερα το σκίτσο απέναντί μου. Ήταν η ώρα για το μεγάλο τεστ. Αν η ματιά της Ασημίνας κατάφερνε να αιχμαλωτίσει τη δικιά μου όπως την πρώτη φορά, τότε το σκίτσο ήταν πραγματικά έτοιμο.

Πήρα βαθιά ανάσα. Ό,τι και αν γινόταν, ακόμα και αν δεν είχα αποδώσει τη μορφή της Ασημίνας όπως ήθελα, τουλάχιστον είχα προσπαθήσει. Ήμουν σίγουρη,

πως αν η μαμά ήταν εδώ, θα μου έλεγε μπράβο, ακόμα και αν το σκίτσο μου ήταν χάλια.

Άνοιξα τα μάτια μου απότομα. Ένα ζευγάρι οικεία μάτια μου ανταπέδωσε το βλέμμα. «Δεν είναι ίδιο με της Ασημίνας, σκέφτηκα, αλλά έχει κάτι το ξεχωριστό». Ενώ την κοιτούσα για πολύ ώρα, παρατήρησα πως είχα φτιάξει τα μάτια και τη μύτη της παρόμοια με τα δικά μου. Επίσης, το γεγονός ότι δεν είχα πιέσει πολύ το μολύβι στο χαρτί, είχε παίξει καθοριστικό ρόλο στο σκίτσο. Η μορφή της Ασημίνας ήταν τόσο αέρινη, λες και δεν ήταν μπροστά σου πραγματικά, και σε ένα δευτερόλεπτο θα χανόταν σε μια τουλούπα καπνού και θα εξαφανιζόταν.

Στην τάξη μου, τα παιδιά που είχαν ζωγραφικό ταλέντο, είχαν και από έναν ξεχωριστό τρόπο στη ζωγραφική. Όμως πίστευα, πως όποιος είχε καταφέρει να αποδώσει πιο σωστά την πραγματικότητα, θα είχε ζωγραφίσει και πιο όμορφα.

Η Ασημίνα βρισκόταν μπροστά μου, για να αποδείξει περίτρανα πως έκανα λάθος. Στο πρόσωπό της είχα συνδυάσει την εικόνα της Ασημίνας, με την ανάμνηση της μαμάς και την προσωπικότητά μου. Το αποτέλεσμα είχε αποτυπωθεί στο χαρτί. Και επιτέλους καταλάβαινα γιατί λαχταρούσα τόσο πολύ να τελειώσω το σκίτσο.

Απλά ήθελα να κάνω την κούκλα Ασημίνα, και την Ασημίνα δικιά μου...

Υπήρχε και μια ακόμα σκέψη, που απασχολούσε το μυαλό μου πολλή ώρα, αλλά προσπαθούσα να την αγνοήσω. Όμως τώρα, αυτή είχε ξεπηδήσει στην επιφάνεια, και δεν μπορούσα να την αγνοήσω άλλο. Γιατί, αν μπορούσα να δώσω ζωή σε ένα χαρτί, δεν μπορούσα να δώσω ζωή και σε εμένα;

Ευχαριστώ μαμά, είπα και χαμογέλασα αληθινά.